

Wilhelm Busch

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΙΛΗΣ

Με σχέδια του συγγραφέα

Περιεχόμενα

WILHELM BUSCH

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

9

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗ

167

ΕΠΙΜΕΤΡΟ

ΓΙΩΤΑ ΚΡΙΤΣΕΛΗ

Ἡ πεταλούδα τοῦ Wilhelm Busch

171

ΝΙΚΗΤΑΣ ΣΙΝΙΟΣΟΓΛΟΥ

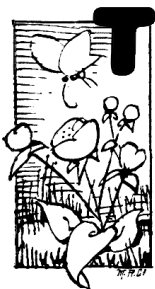
Ὁ τρόπος τῆς πεταλούδας

215

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ

253

Tὰ παιδιά, μέσα στην ἀφέλειά τους, ὀλοένα ρωτοῦν καὶ ξαναρωτοῦν: γιατί; Ὁ μυαλωμένος αὐτὸ δὲν τὸ κάνει πιά· ἐπειδὴ τὸ κάθε γιατί, ὅπως ἀπὸ καιρὸ τώρα γνωρίζει, δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴν ἄκρη μιᾶς κλωστῆς ποὺ τελειώνει σὲ κεῖνο τὸ χοντρὸ κουβάρι τοῦ ἀπείρου μὲ τὸ ὁποῖο δὲν ξεμπλέκεις μὲ τίποτα, ὅσο κι ἂν τυλίγεις καὶ ξετυλίγεις.

Πρὶν χρόνια, ἀσφαλῶς, τότε ποὺ ἔκανα ἐκείνη τὴ μικρὴ ἐκδρομὴ γιὰ τὴν ὁποία θὰ γίνεи λόγος στὴ συνέχεια, εἶχα κι ἐγὼ συχνὰ τὴν ἀπορία: *Γιατί νὰ συμβοῦν ὅλα τοῦτα σὲ*

ἔναν τόσο συμπαθητικὸ κι ὑπέροχο ἄνθρωπο; Μὰ τώρα κάθομαι ἐδωνά, μέσα στὸ γλυκὸ χουζούρι, παίζω ἤσυχος τὴ φλογέρα μου καὶ παραδέχομαι, δίχως σκέψεις παραπανίστιες: Ὅ,τι ἀποφασίστηκε στὸ Συμβούλιο τῶν Πάντων, προφανῶς θὰ εἶναι πρέπον καὶ εὐεργετικό.

Πέτρος τὸ ὄνομά μου. Γεννήθηκα σὲ χρόνους ἄλλοτινούς, τότε πού τὶς κοπέλες τὶς λέγαν δεσποσύνες καὶ τὶς χῆνες τὶς ὀνομάτιζαν Ἀδελαΐδες, σὲ ἓνα μοναχικὸ ζευγολατεῖό, ἀριστερὰ ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ στρίβοντας ἀμέσως μετὰ δεξιά, ὅχι πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ Λοξονέρι, τὴν πόλη τὴν καλή, ὅπου ὅλα τὰ νογοῦν.

Λίγο πιὸ πέρα βρίσκεται ἡ ἄπατη λίμνη Μουρ-μύρ, ὅπου γυροφέρνει, ὅπως ὅλοι

ξέρουν, ὁ ὕπουλος ὁ Λασπονούρης μὲ τὴ μακρῖὰ οὐρά. Ἡ κυρία Πάντεκε, ἡ γριὰ μαντατοφόρος ποὺ δὲν λέει ψέματα, τὸν εἶδε μιὰ φορὰ ἢ ἴδια, τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαζε τὸ κεφάλι του μέσα ἀπὸ τὸ νερό· ὅπου μὲ μένος καὶ πονηριὰ τὴν κοίταξε, μὲ τὴν ξιπασμένη γαλήνη καὶ ψυχρότητα ἑνὸς σατανᾶ χιλιάδων χρόνων.

Ἡ μητέρα μου ἀπόθανε νωρίς. Ὁ πατέρας μαζί μὲ τὸν φρόνιμο δοῦλο μας, τὸν Θεόφιλο, δούλευαν μὲ ζῆλο τὰ κτήματα. Ἡ ὁμορφὴ ξαδερφοῦλα μου ἡ Κατερίνα μεριμνοῦσε γιὰ τὸ νοικοκυριό.

Ἐπειδὴ ἐγὼ ἀπὸ τὴ μεριά μου, τί κι ἂν εἶχα ἐξελιχθεῖ σ' ἓνα κοτσονάτο κνώδαλο, δὲν ἔδειχνα νὰ ἔχω τὴν παραμικρὴ κλίση μήτε στὸ ὄργωμα μήτε νὰ κόβω σανό, ὁ πατέρας μου μὲ ξαπόστειλε στὴν πόλη, στὸν κύριο Ντάμις, τὸν λόγιο διδάχο, ὁ ὁποῖος ὅμως ὕστερα ἀπὸ κάνα δυὸ μόλις χρόνια μὲ γύρι-

σε πίσω μὲ τίς καλύτερες εὐχαριστίες του, ἐπειδὴ δὲν πολυέκανα γιὰ τὴ δουλειά.

Στὴ συνέχεια, ἀφοῦ χαζολόγησα ἔτσι γιὰ κανένα χρονάκι, μὲ πῆρε γιὰ τσιράκι του ὁ περιβόητος ἀρχιμάστορας τῆς ραπτικῆς Κνιπ-πίπ, μετὰ τροφῆς καὶ στέγης.

«Νοικοκυρεμένο ἐπάγγελμα κι αὐτό!» ἔκρινε ὁ πατέρας. «Αὐτοὶ οἱ ράφτες τὸ βγά- ζουν τὸ ψωμί τους στὰ στεγνά, σὰν τὸν καλύτερο σχολάρχη, βρέξει χιονίσει».

Ἐννιά μῆνες δὲν θὰ πέρασαν ὅταν μὲ ξέβρασαν οἱ ἀραιὲς νερόσουπες τῆς παχιᾶς κυρᾶς τοῦ μάστορα πάλι στὴν πατρίδα.

Φοροῦσα τότε τὰ καλά μου. Ψάθινο καπέλο, γαλάζιο πανωφόρι· κολλητὸ κίτρινο παντελόνι μὲ σχέδια νανκίν· μαντίλι κόκκινο βαμβακερό.* Ὅμως αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ πατέρας ὀργίστηκε πολὺ. Βούτηξε τὸν βούρδουλα· καὶ θὰ εἶχε σίγουρα πραγματοποιήσει τὸ κακόβουλο σχέδιό του, ἂν δὲν προλάβαιναν

νά τόν ἐμποδίσουν μὲ ἀποφασιστικότητα ὁ φρόνιμος Θεόφιλος καὶ ἡ καλή μας Κατερίνα, ἐκεῖνος ἀπὸ μπρός, ἐκείνη ἀπὸ πίσω.

Τὸν χειμῶνα ἔμεινα σπίτι. Ἄν καὶ δὲν εἶχα περὶ πολλοῦ τὸ φαγητό, μοῦ ἄρεσε ὅμως νὰ τριγυρνᾶω στὴν κουζίνα πίσω ἀπὸ τὴν ὄμορφη ξαδερφούλα. Ἐκεῖ τῆς ἄρπαξα κάποτε μιὰ βελόνα καὶ τὴν κάρφωσα στὸ αὐτί μου, ἐν ψυχρῷ. Ἄλλες φορές πάλι χοροπηδοῦσα ἀπόκοτα στὸ ἐπικίνδυνο στεφάνι τοῦ πηγαδιοῦ, κι ὅταν μὲ ἔβλεπε τὸ Κατερινάκι καὶ τῆς σηκωνόταν ἡ τρίχα ὀρθή, ἐγὼ πολὺ τὸ διασκέδαζα. Μετὰ θὰ στεκόμουν πάλι ἐκειδά, μέσα στὸ πιὸ βαθὺ ἀποκάρωμα, σὰν τὸν γέρικο ἐρωδιὸ στὴν ὄχθη τοῦ τέλματος μὲ τοὺς κυπρίνους. Ξέχωρα μεγάλη ἀπόλαυση ἦταν γιὰ μένα τὰ βράδια νὰ ξαπλώνω στὸν πάγκο πίσω ἀπὸ τὴ σόμπα καὶ νὰ παρακολουθῶ τὸ Κατερινάκι τὴν ὥρα πού καθάριζε φρέσκα φασολάκια καὶ τὸν Θεόφιλο

καθὼς ἔπλεκε καλάθια. Στὴ θεά αὐτῆς τῆς λεπτῆς, περίπλοκης, ἐξονυχιστικῆς δουλειᾶς μὲ ἔπιανε πάντοτε μιὰ μικρὴ, ἀπαλή, εὐχάριστη ἀνατριχίλα· ἀπὸ ψηλὰ ἄρχιζε, ἀπ' τὶς ἄκρες τῶν μαλλιῶν, καὶ μετὰ ροβολοῦσε γαργαλώντας τὴν πλάτη μου κι ἀπλωνόταν σὲ ὅλη μου τὴν ἐπιδερμίδα, ἐνῶ ἡ ψυχὴ μου ἀνάλαφρα ἄφηνε ξοπίσω τὰ μάτια μου, γιὰ νὰ συγκεντρωθεῖ στὸ θέαμα μονάχα, καὶ τὸ σῶμα μου ἀπόμενε ξαπλωμένο ἐκείδᾶ, σὰν τὸ μακάριο κούτσουρο. Ἐνα βράδυ σκαρφάλωσα μάλιστα κρυφὰ στὴ φλαμουριά ἐπειδὴ πολὺ ἤθελα νὰ δῶ τὸ Κατερινάκι τὴν ὥρα ποὺ θὰ πλάγιαζε στὸ κρεβάτι. Μόλις εἶχε πιᾶσει τὸ κομποσκοίνι καὶ προσευχόταν. Σὰν πῆρε ὅμως νὰ γδύνεται καὶ ἡ ἱστορία νὰ γίνεταί ἀγάλι ἀγάλι παράξενη, μοῦ ξέφυγε ἕνα γκούχ! καὶ φφφ! ἔσβησε ἡ λάμπα. Τὸ ἄλλο ἀπόγευμα βάλθηκε νὰ ράψει μιὰ πράσινη κουρτίνα.

Ἡ καμαρούλα μου βρισκόταν ψηλά, στὴ σοφίτα. Ὡς ἀργὰ τὴ νύχτα διάβαζα τοὺς θρύλους ποὺ ἱστοροῦσε τὸ χοντρὸ βιβλίο μου. Κάθε φορὰ ποὺ λυσομανοῦσε ὁ ἄνεμος καὶ τὸ χιόνι θρόιζε στὸ παραθύρι, ἐγὼ ἔνιωθα μέσα μου μεγαλεῖο σωστό, σὰν ἄρχοντας.

Πηγαινοέρχονταν ἐκεῖ οἱ μάγισσες· μερικὲς φορές τραβοῦσαν τὰ γκέμια, σταματοῦσαν τὸ φροκάλι τους, γούρλωναν τὰ μάτια καὶ κοιτοῦσαν μέσα ἀπὸ τὰ τζάμια· γέρικα, σταφιδιασμένα πρόσωπα τὶς πιὸ πολλές φορές, λὲς καὶ τὰ εἶχαν στεγνώσει στὴ γέεννα τοῦ πυρός. Μὰ κάποτε ἔτυχε νὰ περάσει μιὰ ποὺ ἦταν νέα κι ὀμορφή. Εἶχε στὰ μαλλιά της πλεγμένο γιορντάνι μὲ χρυσὰ φλουριά. Τὸ μάτι της ἔπαιζε καὶ γελοῦσε. Τὰ ἄσπρα της δόντια ἀστράφτανε σὰν ἔλαμπε τὸ φῶς στὸ πρόσωπό της, κόντρα στὸ σκοτάδι ποὺ βασίλευε πίσω της.

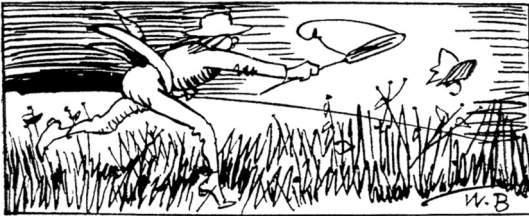
Ὅταν ἦρθε τὸ καλοκαίρι, ὅταν ὁ κόσμος

στένεψε ἀπὸ τὶς φυλλωσιές καὶ τὰ ἄνθη, σκάρωσα μιὰν ἀπόχη καὶ βάλθηκα νὰ κυνηγῶ πεταλοῦδες. Αὐτὴ ἦταν ἡ εἰδικότητά μου: νὰ τριγυρνῶ μὲ ἐλευθερία ξέγνοιαστη ἢ νὰ ξαποσταίνω κατὰ τὸ κέφι μου· μὰ καὶ στὰ σάλτα ἤμουν καλός, σὰν τὴν πιὸ ζωηρὴ ἀκρίδα.

Τὸ πρωὶ μιᾶς Κυριακῆς, τὴν ὥρα ποὺ οἱ ἄλλοι εἶχαν πάει στὴ λειτουργία, ἐγὼ στολίστηκα καὶ βγῆκα ἀπὸ τὸ πισωπόρτι, μὲ τὴν ἀπόχη στὸ χέρι, μὲ τὸ πανωφόρι γεμάτο δαμάσκηνα. Ἔλαμπε ὁ ἥλιος. Χαρούμενος ἔτρεξα ἀπὸ τὸν κῆπο στὸ χωράφι, ἀπὸ τὸ χωράφι στὰ λιβάδια, σὰν τὸν ὄνειροπαρμένο. Πεταλοῦδες φτεροκοποῦσαν ἐκεῖ ἓνα σωρό. Πότε πότε ἔπιανα καμιά, τὴν ἐξέταζα καὶ τὴν ἄφηνα νὰ πετάξει, ἐπειδὴ μὲ τὶς συνηθισμένες εἶχα ἤδη πρὸ πολλοῦ γεμίσει ὅλα μου τὰ κουτάκια.

Μὰ τώρα, πέρα μακριά, σηκώθηκε μιὰ

πού δὲν τὴν εἶχα ξαναδεῖ. Στὸ κατόπι τῆς ἐγώ, πηδώντας φράχτες καμωμένους ἀπὸ θάμνους ἢ σανίδες, δύο τρεῖς ὥρες σίγουρα

δίχως σταματημό, μέχρι πού μοῦ φάνηκε πιά ἄσκοπο. Κακόκεφος ρίχτηκα στὸ χορτάρι. Ψηλὰ στὸν οὐρανὸ ἔκοβε βόλτες ἓνα διπλοσάινο. Ἀπορροφημένος ἀπὸ τὰ ἀπαλὰ τόξα πού ἔγραφε, δὲν ἄργησα νὰ βουλιάξω στὸν ὕπνο. "Ὅταν ξύπνησα, ὁ ἥλιος πῆγαινε κιόλας νὰ γείρει, κι ἐπειδὴ ἦταν πιά ὥρα νὰ τρέξω σκοινὶ κορδόνι σπῖτι, σακρφάλωσα σ' ἓνα δέντρο στὴν ἄκρη τοῦ δάσους γιὰ νὰ δῶ ποῦ βρισκόμουν τελικά. Τὸ μόνο πού ἀντίκρισα

ἦσαν μέρη ἄγνωστα, ὅσο ἔφτανε τὸ μάτι. Στὴν ἀρχὴ ἀντραλιασμένος, χαρωπὸς καὶ ἀδιάφορος μετὰ, ἀφέθηκα στὴ μοίρα μου. Κατέβηκα, γύρεψα μέρος εὐχάριστο, κάθισα κι ἄρχισα νὰ τρώγω δαμάσκηνα. Ξάφνου — ἢ ἀνάσα μου κόπηκε ἀπὸ τῆς χαρᾶς τὴν ταραχὴ — φτερούγισε καταπάνω μου ἡ χαριτωμένη πεταλούδα, στολισμένη μὲ ὅλα τὰ χρώματα τοῦ κόσμου, καὶ θρονιάστηκε ἡ ξεδιάντροπη στὴν ἄκρη τοῦ ποδιοῦ μου. Ἀθόρυβα σήκωσα τὴν ἀπόχη· σημάδεψα μὲ περίσκεψη. Φφφτ! ξεπετάρισε. Εἶχα ὅμως σημάδεψει καλά, ἀφοῦ μὲ τὸ σιδερένιο στεφάνι τῆς ἀπόχης ἔγδαρα τὸ μικρὸ μου δάχτυλο, ἐκεῖ ἀκριβῶς ὅπου ἦταν πιὸ εὐαίσθητο. Πετάρηκα ὄρθιος καὶ πῆρα νὰ χοροπηδῶ στὸ ἓνα μου ποδάρι, σφυρίζοντας κι ἓναν σκοπὸ.

«Ἐί!» γέλασε κάποιος πίσω μου. «Στὸ δόξα πατρί!»

[...]

[...]

Σάν ἔφυγα ἀπὸ τὸ δάσος, εἶδα νὰ ἀπλώνεται μπροστά μου τὸ πιὸ εὐχάριστο τοπίο· λιβάδια ποὺ τὰ περιέβαλλαν φράχτες ἀπὸ θάμνους· μιὰ λίμνη· ἓνα χωριὸ μέσα στὴ μακρινὴ καταχινιά. Τὴ νύχτα εἶχε κουφόβραση· τὴ μέρα ἀκόμα περισσότερη. Τὰ χελιδόνια πετοῦσαν χαμηλά· κι ἓνα γκρίζο σύννεφο, σάν σακὶ γεμάτο φασόλια, λὲς κι εἶχε στήσει καρτέρι στὸν ὀρίζοντα. Ὁ ἥλιος σκοτεινίασε· μιὰ σκιά ξεδιπλώθηκε πάνω στὸν τόπο ὅλο· τὸ σύννεφο, στολισμένο πιά μὲ μιὰ μακριὰ κιτρινωπὴ οὐρά, εἶχε ὑψωθεῖ ἀπειλητικά. Μέσα του εἶχαν ἀρχίσει κιόλας τὰ ρυάσματα· ἓνα ἀγέρι σηκώθηκε, καὶ μετὰ ἄρχισε νὰ ρίχνει τοῦ καλοῦ καιροῦ.

Στὸ λιβάδι ὅπου βρισκόμουν εἶχαν κόψει σανό· στὸν φράχτη ἀπὸ θάμνους πρόσεξα

μιὰ μικρὴ καλύβα καμωμένη ἀπὸ κλαδιά·
τοῦ σκοτωμοῦ ἔτρεξα νὰ χωθῶ μέσα.

Ἔτσι γίνεται, ἅμα κανεὶς δὲν εἶναι προ-
νοητικός! Ἔπεσα κατευθείαν μέσα σὲ μιὰ
γυναικεία ἀγκαλιὰ καὶ δέχτηκα ἀμέσως τό-
σα σφιχτὰ ζουπήγματα καὶ φιλιὰ ὥστε, ἅμα-
θος καθὼς ἤμουν σὲ αὐτά, μὲ ἔπιασε φόβος
ἀβάσταχτος.

«Ἄι! Ἄι!» ἔκραξα μὲ ὅλη μου τὴ δύνα-
μη. «Παράτα με ἤσυχο, σατανά!»

Τὴν ἴδια στιγμή ἔπεσε ἓνας ἐκτυφλωτι-
κὸς κεραυνὸς στὴν κοντινὴ θημωνιά, κι ἀκο-
λούθησε ἓνα διπλὸ μπουμπουνητό, λὲς καὶ
γκρεμίστηκε τὸ σύμπαν ἀπὸ τὶς σκάλες.

Ἡ τρυφερή μου ἄγνωστη με ἄφησε καὶ πετάχτηκε ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα.

«Κορόιδο! Ἀστόχησες! Ἔλα, πιάσε με!» φώναξε πειραχτικά πρὸς τὰ σύννεφα, καὶ ὕστερα χόρεψε γελώντας γύρω στὸν φλεγόμενο ἀχυρώνα.

Τὰ ἀστραφτερὰ δόντια· τὰ μαῦρα μαλλιά, πλεγμένα με χρυσὰ φλουριά· ἡ γκριζα φουστίτσα ποὺ τρικύμισε, καὶ ἀπὸ κάτω τὰ λεπτὰ πόδια· αὐτὰ ὅλα, μπορῶ νὰ πῶ, μοῦ τράβηξαν πολὺ τὴν προσοχή.

Μὲ τὴν τελευταία βροντὴ ἡ κακοκαιρία πῆγε παρακάτω. Χαρούμενη καὶ ξέγνοιαστη, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβεῖ τὸ παραμικρὸ ἀνάμεσα μας, κάθισε ἡ κοπέλα πάλι πλάι μου μέσα στὸ καλύβι. Ἄνοιξε τὴν ποδιά. Μέσα εἶχε ξεραμένα ἀχλάδια, τὰ ἀγαπημένα μου φροῦτα, καὶ ὅταν τὴν εἶδα νὰ τὰ τρώγει, θέλησα νὰ ἀπλώσω καὶ ἐγὼ τὸ χέρι μου. Κάθε φορὰ ὅμως ἐκείνη ἔσφιγγε τὰ γόνατα σὰν

τανάλια, μοῦ σφύριζε σὰν τὸ φίδι καὶ μοῦ ἔκανε μὲ νάζι μιὰ στράκα μπρὸς στὴ μύτη. Τελικὰ κατάφερα ὅμως νὰ ἀρπάξω ἓνα ἀπὸ τὸ κοτσάνι. Ἀμέσως καβούριασε αὐτὸ τὸ ἀχλάδι καὶ μοῦ δάγκασε τὸ δάχτυλο, τόσο πού πετάχτηκε αἷμα. Κρατοῦσα ποντίκι ἀπὸ τὴν οὐρά. «Ὦχ!» ἔκραξα καὶ τὸ τίναξα μακριά. «Στάσου, μάγισσα, τώρα καὶ σὲ τσάκωσα!»

Ὅμως ἡ ὀμορφή γητεύτρα εἶχε κιόλας πεταχτεῖ ὀρθὴ καὶ μοῦ εἶχε πετάξει ὅλα τὰ ἀχλάδια μπρὸς στὰ πόδια. Μαλεβράσι ποντικῶν! Τὰ περισσότερα πῆραν δρόμο· μόνο ἓνα μοῦ χώθηκε μέσα στὸ παντελόνι κι ἀνέβηκε ψηλά, προχώρησε στὴν πλάτη, μέχρι τὸν λαιμοδέτη, μὰ ἐκεῖ δὲν μπόρεσε νὰ συνεχίσει ἄλλο κι ἄρχισε νὰ ροκανίζει σὰν τὸ τρελὸ γιὰ νὰ καταφέρει νὰ βγεῖ καί, πρὶν προφτάσω νὰ γδυθῶ, εἶχε κιόλας μὲ τὰ δόντια ἀνοίξει, ὅπως κατόπιν φάνηκε, μιὰν ὄλο-

στρόγγυλη τρύπα στην πουκαμίσα, στὸ γελέκο καὶ στὸ πανωφόρι.

Μόλις συνῆλθα κάπως ἀπὸ αὐτὴ τὴν ταραχή, γύρεψα νὰ βρῶ τὸ ἀστραποκόριτσο, τὴ μάγισσα· διότι εἶχα ἀναθαρρέψει κι ἤθελα νὰ τῆς κάνω ἓνα κήρυγμα σωστὸ γιὰ τὴ μαγγανεία, καὶ μετὰ, ἔτσι λογάριαζα, ἤθελα, σὰν τιμωρία γιὰ τὰ αἵσχη της, νὰ τῆς σβουρίξω μερικὰ ξεγυρισμένα φιλιά. "Εψαξα παντοῦ, στὴν καλύβα, στοὺς θάμνους. Τίποτε ζωντανὸ δὲν ξέκρινες, ἐκτὸς ἀπὸ ἕναν δεντροβάτραχο, ἓναν σκαντζόχοιρο, πολλές πασχαλίτσες, καὶ τὴν οὐρὰ ἑνὸς φιδιοῦ ποὺ ἀσήμεζε καὶ ποὺ μόλις χανόταν μέσα σὲ μιὰ ποντικότρυπα.

Λὲς καὶ δὲν φτάναν ὅλ' αὐτά, μόνο γυρόφερνε ἐκεῖ στὰ μουλωχτὰ κι ὁ κυνηγὸς ὁ Νάτσης, σὰν κάτι νὰ γύρευε. "Εμοιαζε νὰ τὰ ἔχει χαμένα καὶ μὲ προσπέρασε δίχως νὰ μὲ προσέξει.

Κι ἐγὼ ἤμουν τώρα κάπως στενοχωρημένος· γιατί, σὰν νὰ μὴν ἔφτανε πρὸς μοῦ τριγυρνοῦσε μέσα στὸ καύκαλο ἢ κοπέλα, ὅταν ἔβγαλα τὸ πανωφόρι, τὴν πουκαμίσα καὶ τὸ γελέκο γιὰ νὰ δῶ τὴ ζημιὰ ἀπὸ τὸ ποντίκι, εἶδα πὼς μοῦ ἔλειπε τὸ χρυσό μου μενταγιόν, πρὸς ὧς τότε μὲ τόσην ἔγνοια τὸ εἶχα φυλαγμένο.

Τὰ ἀποσπάσματα τοῦ βιβλίου εἶναι ἀπὸ τὶς σελίδες 9-18 καὶ 58-63.